Quaresma - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 03/04/2011 - 09:00

1 Sa 16,1b.6-7.10-13a
Ef 5,8-14
Jn 9,1-41

L'antífona treta del profeta Isaïes: *Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu... sereu alletats amb l'abundància del seu consol*, marca un to joiós a aquest diumenge "Laetare". És l'alegria del creient -que batejat- arriba a la il·luminació de la fe, a veure el Crist amb uns ulls nous.En el cicle A, recordem que els diumeges III, IV i Vè són catequesis baptismals. Diumenge passat va ser l'aigua i l'Esperit; avui és la Llum i la fe; i el proper diumenge serà la Resurrecció i la vida.Alguns previs que ens ajudaran a comprendre millor l'Evangeli d'avui: 1. Un corrent del judaisme, l' iniciat per Esdres i Nehemies, després de l'exili, centrat en **la Llei, el Temple i el Dissabte**, contrasta amb la visió d'un Déu més gran, que va inspirar al segon i al tercer Isaïes. Aquelles tres realitats, al llarg del temps, van anar perdent la seva força inicial. La Llei esdevingué en ocasions *farcells feixucs* amb innombrables prohibicions i manaments, i es perdia el fet central d' *estimar Déu i el proïsme*. L'entorn del Temple s'havia convertit en un comerç: venda d'animals i taules de canvi de monedes, que Jesús va bolcar. El Dissabte, dia de repòs del treball, s'havia convertit en una infinitat de petites normes del que es podia fer i del que no, i que l'home havia d' observar, en comptes de ser *el dissabte per a l'home*. Jesús guaria en dissabtes, perquè veiessin que en dissabte també es podia fer el bé. 2. Després de la guerra amb Roma en el any 70 després del Crist, els fariseus van culpar-ne els cristians i els van **expulsar de les sinagogues**. Aquest fet, com altres que passaven a les comunitats cristianes primeres, als evangelistes els recordaven fets que van passar en temps de Jesús, o simplement interpretaven els esdeveniments nous a la llum dels criteris i de la vida de Jesús. [Recordem que quan Joan parla dels "jueus", es refereix a les autoritats jueves. Jesús, els deixebles i tots els que el segueixen ("les multituds") són jueus.]3. Les persones ens apropem a la realitat i la **judiquen amb esquemes i guions**, amb els quals la veiem i la interpretem. Aquests poden ser estrets o amplis; poden deixar que passi la realitat al nostre interior de la manera més objectiva possible, o podem projectar els nostres guions a la realitat amb una gran subjectivitat. Guions que acaben essent els nostres interessos. De vegades, la pregària consisteix en posar els nostres petits guions al costat dels guions de Jesús, que són els de Déu Pare, perquè il·luminin la nostra vida d'una manera nova. Anem a veure els personatges i els seus guions: **Jesús**. Tot passant al veure un cec, el deixebles -segons es pensava- pregunten a Jesús si ha pecat *ell o els seus pares*. Jesús desvincula la ceguesa física del pecat, en canvi al final sí que vincula la ceguesa moral voluntària al pecat. En aquest passatge de Joan, Jesús té quatre intervencions: dues al començament i dues al final. La resposta als deixebles i el cec li recorden que la seva feina és *manifestar les obres de Déu*, que es produeixen de dia, perquè Ell és el "dia", Ell és la llum del món. Darrera aquestes paraules, guareix al cec, però ho fa preparant-lo perquè es lavi, es renti, a la piscina de Siloé, prefigurant el baptisme. Si la primera trobada amb el cec ha estat "tot passant", en la segona, després d'assabentar-se que l'han tret de la sinagoga, el va a buscar, i amb el seu diàleg li provoca una confessió de fe i l'adoració. [L'última intervenció afecta als fariseus i la veurem amb ells.] Com sempre el seu guió és un guió humanitzador, sempre lluminós i ampli, guaridor del cos i l'ànima.**El cec** . En les dues trobades amb Jesús es mostra obedient a la seva paraula. . Tocat per Jesús es renta en la piscina i veu. De seguida davant tothom que dubte que sigui ell, s'afirma com el que era cec i com ha estat Jesús el qui li ha donat la visió. I davant els fariseus ja és testimoni de Jesús: diu que "és un profeta", que el que ha fet manifesta que "és un home de Déu" i de tal manera es compromet cada vegada més a favor de Jesús, que li treuen fora de la sinagoga, com aquell que confessa que Jesús és el Messies. Ja ha fet l'opció per Jesús, per això en el diàleg final, Jesús ja és "el Senyor" per a ell. Amb tres curtes expressions: *¿qui és* [el Fill de l'home en qui ha de creure]?. *hi crec* i *el va adorar*, passa de la confessió a l'adoració, al reconeixement de Jesús com a Déu El seu guió es transforma de ceguesa en llum, d'incapacitat en compromís.**Els fariseus**. Un fet que hauria d'haver provocat una alegria immensa a tots els homes i dones -un cec de naixement que ha estat guarit i veu- es converteix per als fariseus en un seguit de discussions, per la curta visió que els fa incapaços de veure la realitat amb uns ulls nets, i ja no tenen criteris per a distingir entre obres bones i dolentes, i acaben veient com a dolentes les que van contra les seves decisions. Els fariseus ja havien determinat *expulsar de les sinagogues tothom qui confessés que Jesús era el Messies*. Però Jesús dóna la vista a un cec de naixement, i el profeta Isaïes deia que tornar o donar la vista als cecs era un tret messiànic. Queden atrapats en les seves pròpies paraules. Com no poden negar la realitat de l'home que era cec i ara veu, han de negar la connexió entre la guarició i Déu, i s'aferren al fet que hagi passat en dissabte, per a dir que és un pecador, i un pecador no pot fer coses bones. El cec -com Jesús més tard- els desemmascara: "vosaltres que dieu que sabeu, no sabeu d'on és aquest que m'ha donat la llum, i Déu no escolta els pecadors, però sí els qui el veneren, i ha escoltat Jesús, que m'ha guarit". A partir d'aquí ja no volen veure la realitat. Està en joc la seva paraula de treure fora de la sinagoga els qui creuen que Jesús és el Messies.El seu guió és un guió de defensa de les seves determinacions, siguin correctes o incorrectes, i han d'acabar negant la realitat per salvar la "justícia" de les seves decisions. De seguida es veu que el cec no els interessa, els interessa el seu guaridor, per condemnar-lo.Si els fariseus haguessin dit: "aquest fet de la guarició d'un cec ens supera, no sabem què dir", serien cecs, i podrien ser sanats i veure. Però com ho "saben tot" -que Jesús és un pecador, que no guarda el dissabte, i saben que no saben d'on ve, però no els importa per emetre el seu judici condemnatori, pensen que veuen. Es confirmen les paraules de Jesús: *Jo he vingut en aquest món per fer un judici, perquè els qui no hi veuen, hi vegin; i els qui hi veuen, es tornin cecs*.Nosaltres, com el cec, hem estat batejats en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit; hem rebut l'ensenyament, el perdó i la guarició de Crist, el Senyor.Donat que la fe és un do de Déu, ¿agraïm sovint aquest do? ¿Estem contents de la nostra fe cristiana, d'haver rebut aquest do? ¿Li diem al Senyor que el fet de ser cristians ha estat per a mi (per a nosaltres) el do més important de la vida? ¿Agraïm que el Senyor s'hagi apropat a nosaltres com es va apropar al cec?En un himne de l'Ofici de lectura dels monjos es diu

"ens aixequem per confessar el Senyor", ¿també nosaltres podem dir "que cada matí ens aixequem per confessar el Senyor de les nostres vides"?

ETIQUETES

CEGUESA LLUM DISSABTE TEMPLE LLEI FE